

MATTHEÛS

14:13-21

De spijziging van de menigte toont dat Jezus in de lichamelijke en geestelijke behoeften van Zijn volk voorziet.

GELEZEN UIT

Herziene Statenvertaling

BELUISTER OF BEKIJK

versvoorvers.org/mattheus/14-13-21

BELUISTER OF BEKIJK

Inhoud

1	De spijziging van de grote menigte	4 min	3
2	Jezus' rouw en ontferming	5 min	5
3	Vijf broden en twee vissen	5 min	8
4	Jezus voorziet door Zijn discipelen	4 min	10
5	Het wonder en het brood des levens	5 min	12
	Om verder te lezen		14

1

De spijziging van de grote menigte

We gaan naar Mattheüs hoofdstuk 14, en ik begin te lezen bij vers 13. In de eerste twaalf verzen van dit hoofdstuk, die direct voorafgaan aan wat ik nu ga lezen, lezen we over de dood van Johannes de Doper. Nadat Herodes Johannes had laten onthoofden, kwamen de discipelen van Johannes, die hem nog steeds trouw waren, en namen zijn lichaam mee om hem een waardige begrafenis te geven. Daarna gingen ze het Jezus vertellen, en dat is het laatste wat we in vers 12 lezen.

In vers 13 betekenen de woorden ‘Toen Jezus dit hoorde’ dat Hij hoorde over de dood van Johannes de Doper:

En toen Jezus dit hoorde, vertrok Hij vandaar met een schip naar een eenzame plaats, alleen; en de menigte, die dat hoorde, volgde Hem te voet vanuit de steden. En toen Jezus uit het schip ging, zag Hij een grote menigte, en Hij was innerlijk met ontferming bewogen over hen en genas hun zieken. Toen het avond werd, kwamen Zijn discipelen naar Hem toe en zeiden: Deze plaats is eenzaam en de tijd is nu verstreken; stuur de menigte weg, zodat zij naar de dorpen kunnen gaan om voor zichzelf voedsel te kopen. Jezus zei echter tegen hen: Het is niet nodig dat zij weggaan, geeft u hun te eten. Maar zij zeiden tegen Hem: Wij hebben hier niets dan vijf broden en twee vissen. Hij zei: Breng ze hier bij Mij. En Hij gaf de menigte opdracht op het gras te gaan zitten; en Hij nam de vijf broden en de twee vissen, en terwijl Hij opkeek naar de hemel, zegende Hij ze. En toen Hij ze gebroken had, gaf Hij de broden aan de discipelen, en de discipelen gaven ze aan de menigte. En zij aten allen en werden verzadigd, en ze raapten het overschot van de stukken brood op, twaalf manden vol. Zij die gegeten hadden, waren ongeveer vijfduizend mannen, de vrouwen en de kinderen niet meegeteld.

MATTHEÛS 14:13-21

Dit is natuurlijk een van de bekendere wonderen van Jezus: de spijziging van de vijfduizend. Als we dit de spijziging van de vijfduizend noemen, is dat eigenlijk niet helemaal juist, want we lezen dat er ongeveer vijfduizend mannen waren, plus vrouwen en kinderen. Uit wat we in de evangeliën lezen, weten we niet wat in de menigten die Hem volgden de verhouding tussen mannen, vrouwen en kinderen was.

Maar het lijkt erop dat er in de menigten bijna evenveel vrouwen als mannen waren. Als er zowel mannen als vrouwen waren, waren hun kinderen waarschijnlijk ook bij hen. Daarom moesten hun kinderen net als de mannen en de vrouwen te eten krijgen.

Als alleen het aantal mannen al ongeveer vijfduizend bedroeg, kan de menigte in totaal dus heel goed uit meer dan twintig- of vijfentwintigduizend mensen hebben bestaan, afhankelijk van het aantal kinderen per volwassene. Maar als er alleen al evenveel vrouwen als mannen waren, kom je op tienduizend. En als ieder echtpaar slechts twee kinderen had, kom je op twintigduizend. Je ziet dus dat dit een zeer groot feestmaal is, en Jezus voedde hen met maar een paar vissen en broden.

Dit is natuurlijk een geweldig wonder, en daarom is het heel bekend. Maar het zal je misschien verbazen te horen dat dit van alle wonderen die Jezus deed het enige wonder is dat in alle vier de evangeliën voorkomt. Mattheüs, Markus en Lukas hebben veel materiaal gemeen. De meeste wonderen van Jezus worden in minstens één of minstens twee van deze evangeliën vermeld, en soms in alle drie. Maar slechts één wonder van Jezus komt in alle vier de evangeliën voor. Daarbij laat ik Zijn opstanding buiten beschouwing, want de opstanding van Jezus staat ook in alle vier de evangeliën. Maar slechts één wonder dat Jezus tijdens Zijn leven verrichtte, komt in alle vier de evangeliën voor, en dat is dit wonder.

Toch lijkt dit niet werkelijk het verbazingwekkendste van Zijn wonderen te zijn. Voor zover je dat op het eerste gezicht kunt beoordelen, is het ook niet per se het meest betekenisvolle. Maar het had meer betekenis dan op het eerste gezicht blijkt, en daar wil ik het over hebben.

2

Jezus' rouw en ontferming

Het verhaal begint ermee dat Jezus hoort over de dood van Johannes de Doper. Toen Hij dat hoorde, voer Hij met een boot het Meer van Galilea over, in de hoop een verlaten plaats te bereiken. Dat is precies wat er staat: Hij ging met een boot naar een verlaten plaats om alleen te zijn. Hij zou niet helemaal alleen zijn, want Hij nam de discipelen mee. Maar het punt is dat Hij weg wilde van de menigten.

Waarom? Was Hij bang dat Herodes Hem misschien ook zou doden? Waarschijnlijk niet. Geruime tijd later vertelden de Farizeeën Jezus dat Herodes Hem inderdaad wilde doden. Ze stelden voor dat Hij naar Judea moest gaan, wat buiten het rechtsgebied van Herodes zou liggen. Jezus maakte Zich er totaal geen zorgen over. Hij zei in wezen:

En Hij zei tegen hen: Ga heen en zeg die vos: Zie, Ik drijf demonen uit en verricht genezingen, vandaag en morgen, en op de derde dag word Ik voleindigd. Intussen moet Ik heden en morgen en de dag daarna reizen. Het gaat immers niet aan dat een profeet omkomt buiten Jeruzalem.

LUKAS 13:32-33

Jezus was dus niet bang voor Herodes.

Waarom ging Jezus dan naar een verlaten plaats om alleen te zijn, toen Hij over de dood van Johannes hoorde? Vrijwel zeker om te rouwen. Johannes was Zijn vriend. Johannes werkte met Hem samen in de bediening. De dood van Johannes was in zekere zin een voorloper van Zijn eigen dood. Johannes was zelfs familie van Hem. Johannes en Jezus waren ongeveer tegelijkertijd in het openbaar gaan dienen. Ze hadden elkaar aanbevolen. Samen hadden ze zich tegen een verdorven tijd en tegen een verdorven godsdienstig stelsel gekeerd. Hun aanwezigheid in Israël was de aankondiging van een nieuw tijdperk. De komst van Johannes de Doper was namelijk in het Oude Testament voorzeggd, net zoals de komst van Jezus de Messias was voorzeggd.

En nu was een van die twee er niet meer, en Degene Die achterbleef voelde het gemis. Nu zouden Hij en Johannes niet meer samen tegenover het verdorven systeem staan. Jezus zou er alleen voor staan, met de discipelen die Hij trouw aan Zich wist te houden. Ik geloof dat Hij Johannes miste en dat Hij, zoals de meeste mensen die een vriend verliezen, enige tijd alleen wilde doorbrengen om na te denken en een beetje te rouwen. In ieder geval verliet Jezus de menigten. Hij vertrok per boot, stak het Meer van Galilea over en ging naar het gebied aan de overkant. Hij was van plan alleen te

zijn. Maar toen de menigten ervan hoorden, volgden ze Hem vanuit hun steden te voet. Dat wil zeggen, ze liepen en renden om de noordkant van het meer heen, zodat ze er al stonden toen Jezus aan de overkant aankwam.

Jezus was op dat moment niet in de stemming om te onderwijzen en te genezen. Daarom probeerde Hij aan de menigten te ontkomen. Hij was waarschijnlijk moe. Hij had een groot deel van Zijn energie besteed aan het genezen van iedereen en aan onderwijs, overal waar Hij kwam. Volgens mij had Hij er emotioneel behoefte aan om enige tijd alleen te zijn. Hij wilde wat tijd voor Zichzelf. Toen Hij aankwam op de plaats waar Hij enige tijd voor Zichzelf hoopte te hebben, ontdekte Hij dat Hij die niet zou krijgen. De menigten — en naar blijkt ging het om tienduizenden mensen — hadden ingeschat waar Hij zou aankomen en stonden daar op Hem te wachten.

Toen Jezus uit de boot stapte en zag wat een grote menigte er gekomen was en op Hem wachtte, wat deed Hij toen? Werd Hij boos? Zei Hij: ‘Luister eens, mensen, Ik genees jullie zieken nu al dagenlang, zonder een pauze. Ik heb recht op een beetje ontspanning. Bovendien heb Ik zojuist een van Mijn goede vrienden verloren. Hij is pas gestorven en Ik zou graag wat tijd voor Mijzelf hebben, als jullie het niet erg vinden’? Dat zei Jezus niet. Er staat:

Toen Jezus de grote menigte zag, kreeg Hij medelijden met hen en genas Hij hun zieken.

Jezus was nooit iemand die klaagde over Zijn gebrek aan tijd voor Zichzelf, Zijn gebrek aan vrije tijd voor Zichzelf of Zijn gebrek aan tijd voor ontspanning. Hij was voor één ding gekomen, en voor één ding alleen: om de wil van Zijn Vader te doen. Natuurlijk had Hij Zijn voorkeuren. Bij deze gelegenheid had Hij liever enige tijd alleen gehad. Maar Hij was hier niet om Zich te ontspannen. En toen duidelijk werd dat Hij daar niet aan toe zou komen omdat er mensen in nood waren, werd Hij met ontferming bewogen. Hij werd niet door boosheid tegen hen bewogen omdat zij Hem beletten enige tijd voor Zichzelf of in afzondering te hebben. Hij zag hun noden, had medelijden met hen en bewees hun barmhartigheid. Daarom diende Hij hen nog wat langer.

3

Vijf broden en twee vissen

Toen het avond was geworden, kwamen Zijn discipelen naar Hem toe en zeiden:

Dit is een afgelegen plek.

Met andere woorden, er waren geen steden in de buurt en dus waren er geen plaatsen waar de mensen dingen zoals voedsel konden kopen. Ze zeiden:

Het is al laat. Stuur de mensen weg, zodat ze naar de dorpen kunnen gaan om eten te kopen.

Als ze de bijeenkomst niet snel beëindigden, zouden de mensen waarschijnlijk geen van de dorpen kunnen bereiken voordat de winkels sloten, want die dorpen waren niet erg dichtbij. Bij zonsondergang werd in die dorpen zo ongeveer alles gesloten. Ze hadden geen elektrisch licht en dergelijke, dus dan hield de bedrijvigheid in wezen op. De werkdag eindigde wanneer de zon onderging. Ze zeiden: ‘Luister, het wordt laat. De zon gaat onder. Deze mensen zijn niet dicht bij een dorp. Het zal enige tijd kosten om daar te komen. We kunnen de bijeenkomst maar beter beëindigen, zodat ze wat voedsel kunnen gaan halen.’

Jezus zei in wezen: ‘Ik houd er niet van bijeenkomsten in te korten. Ik houd er niet van Mijn onderwijs voortijdig af te breken. Waarom geven we hun hier niet gewoon te eten? Dan hoeven we de bijeenkomst niet te beëindigen.’ Jezus zei:

Jezus zei echter tegen hen: Het is niet nodig dat zij weggaan, geeft u hun te eten.

MATTHEÛS 14:16

De discipelen vonden dit een belachelijk voorstel. Om te beginnen hadden Jezus en Zijn gezelschap niet een vrachtwagen vol voedsel bij zich. Hij was niet bepaald een rijdende maaltijddienst. Ze reisden met weinig bagage. Misschien hadden ze een klein tasje met hun eigen lunch bij zich, of misschien een klein geldbuideltje waarmee ze voedsel voor zichzelf konden kopen. Maar hier stond een menigte ter grootte van de

bevolking van een kleine stad — een kleine stad naar de maatstaven van vandaag, maar naar de maatstaven van toen een zeer grote stad. Laten we aannemen dat er waarschijnlijk ongeveer twintigduizend mensen waren, zo niet meer. Jezus zei: ‘Waarom geven jullie deze mensen geen eten?’

Het leek de discipelen zo dwaas, omdat ze snel berekenden hoeveel voedsel er te verkrijgen was. Ze ontdekten dat ze maar vijf broden hadden. Die broden waren geen grote broden zoals het brood dat je in de winkel koopt. Ze leken meer op kleine broodjes: vijf kleine broodjes en twee vissen, en die vissen waren ook klein. Hij zei:

Hij zei: Breng ze hier bij Mij.

MATTHEÛS 14:18

We krijgen hier niet de bijzonderheden van het verhaal die we op sommige andere plaatsen wel krijgen. In Johannes is Filippus bijvoorbeeld een van de mannen die actief proberen een plan te maken om deze maaltijd te regelen. En Andreas of Filippus ontdekt dat er een jongen is die wat eten bij zich heeft. Deze vijf broden en twee vissen waren in feite het eten van deze jongen. Natuurlijk hoort iedereen die naar de zondagsschool gaat het verhaal over het jongetje dat zijn lunch deelde. Maar in sommige van deze verslagen speelt het jongetje nauwelijks een rol in het verhaal. In Mattheüs wordt hij niet eens genoemd. Maar het punt is dat alle middelen die de discipelen konden vinden, zelfs onder de menigte, neerkwamen op een heel kleine hoeveelheid voedsel. Misschien was het genoeg voor een of twee mensen, maar niet voor de menigte. In het Evangelie van Johannes, hoofdstuk 6, waar dit verhaal wordt verteld, zei een van de discipelen:

Filippus antwoordde Hem: Voor tweehonderd penningen brood is voor hen niet genoeg, zodat ieder van hen een klein beetje zou kunnen krijgen.

JOHANNES 6:7

Hij bedoelt dat het loon van een arbeider voor ongeveer twee derde van een jaar niet genoeg zou zijn om eten voor al deze mensen te kopen.

Jezus liet Zich niet van Zijn stuk brengen. Ze hadden een klein beetje eten. Hij zei:
Breng dat maar bij Mij.

En Hij gaf de menigte opdracht op het gras te gaan zitten; en Hij nam de vijf broden en de twee vissen, en terwijl Hij opkeek naar de hemel, zegende Hij ze. En toen Hij ze gebroken had, gaf Hij de broden aan de discipelen, en de discipelen gaven ze aan de menigte.

MATTHEÛS 14:19

Jezus nam deze kleine hoeveelheid voedsel en dankte ervoor. Hij was er dankbaar voor, hoewel het echt ontoereikend leek. Als je aan tafel gaat en het is niet de grootste maaltijd die je je zou kunnen wensen, of niet de smakelijkste maaltijd die je je zou kunnen wensen, voel je je dan van nature dankbaar? Als je gasten krijgt en je een of twee gezinnen te eten moet geven, maar je niet genoeg eten in huis hebt, dank je dan voor het beetje dat je hebt? Jezus deed dat wel. Hij moest een enorme groep gasten te eten geven en Hij had heel weinig geld, heel weinig voedsel, maar Hij dankte voor wat Hij had. Hij zegende het, brak het in stukken en gaf het aan Zijn discipelen.

4

Jezus voorziet door Zijn discipelen

Jezus ging niet Zelf rond om de mensen met Zijn eigen handen te eten te geven. Hij gaf het voedsel aan Zijn discipelen en zij deelden het uit. Jezus voorziet ook vandaag nog in de behoeften van Zijn volk. En ik geloof niet dat iemand die Hem volgt uiteindelijk zonder het noodzakelijke zal komen te zitten. Ik weet uit mijn eigen situatie dat God al dertig jaar voor mijn gezin zorgt, zonder dat wij ook maar enige vorm van gegarandeerd inkomen hebben. Maar het heeft ons nooit aan een noodzakelijke maaltijd ontbroken. Het heeft ons nooit aan iets noodzakelijks ontbroken. Jezus is Degene Die voorziet.

Maar het gebeurt maar heel zelden dat het geld of wat er nodig is rechtstreeks uit de hand van Jezus komt, door een wonder zoals manna dat op het gazon verschijnt. Jezus voorziet in de behoeften van Zijn volk door middel van andere mensen van Zijn volk. Hij gaf het brood aan Zijn discipelen en zij gaven het aan de rest van de mensen. Jezus voorziet in de behoeften van Zijn volk door de handen van anderen uit Zijn volk. En zo doet Hij dat vrijwel altijd. Het gebeurt maar heel zelden dat God ervoor zorgt dat er iedere dag op wonderbaarlijke wijze meel in de voorraadbak verschijnt. Dat gebeurde één keer in het Oude Testament. In één geval gebeurde het verscheidene dagen achter elkaar, maar het was nog steeds één afzonderlijke gebeurtenis, één geval, één wonder voor één situatie. Dat komt niet vaak voor. Gewoonlijk voorziet God door de handen van andere mensen, Zijn volk, in onze behoeften.

Hij gaf deze dingen aan Zijn discipelen en zij deelden ze uit, en de mensen hadden volop te eten. Ze waren zelfs verzadigd. Nadat ze allemaal verzadigd waren en niet meer konden eten, verzamelden ze de overgebleven stukken. Die stukken vulden twaalf manden. Ik weet niet of het getal twaalf hier betekenis heeft. Er staat niet alleen dat er verscheidene manden vol waren. Het aantal wordt inderdaad vermeld, en we weten dat twaalf ook het aantal discipelen is.

Ik denk dat, aangezien we weten dat de vijf broden en twee vissen afkomstig waren van een jongetje dat ze aanbood, het zo moet zijn dat de discipelen zelf niet eens genoeg bij zich hadden om te eten. Want dit was al het eten dat ze hadden. Ze hadden niet genoeg voedsel bij zich om zichzelf te voeden. Toen ze tegen Jezus zeiden dat Hij de mensen moest wegsturen om in de dorpen eten te kopen, begonnen ze waarschijnlijk zelf honger te krijgen. Misschien dachten ze: „Als we deze bijeenkomst kunnen beëindigen, kunnen wij ook naar de dorpen gaan om wat eten te kopen.”

Uiteindelijk liet Jezus de discipelen de menigten bedienen. Toen ze klaar waren met bedienen, bleken de overgebleven stukken een hele mand met voedsel voor ieder van de twaalf op te leveren. Dat wil zeggen: zij kregen hun eten als laatsten, nadat ze anderen hadden bediend. Maar nadat ze dat hadden gedaan, zorgde Jezus ervoor dat ook zij meer dan genoeg voor zichzelf hadden.

We kunnen in dit verhaal veel dingen vinden die ons helpen. Een van de dingen die we er zeker uit leren, is dat Jezus niet beperkt is in Zijn vermogen om Zijn volk te voeden, zelfs als de middelen vanuit natuurlijk oogpunt ontoereikend lijken. Hij kan het weinige dat er is nemen en het vermenigvuldigen. Natuurlijk weten we dat Hij uit het niets kan scheppen. Maar een van de fundamenteelste punten van dit verhaal is duidelijk: Jezus kan ons voeden, zelfs wanneer het erop lijkt dat er niet genoeg is voor iedereen. Ik denk dat dit heel belangrijk is, vooral wanneer we denken aan de keren dat gehoorzaamheid aan God ons financieel risico lijkt op te leveren. God maakt Zich niet werkelijk zorgen over financiële tekorten. Hij kan dingen vermenigvuldigen, en Hij weet hoe dat moet, en Hij heeft het vele, vele malen gedaan. Hij heeft het niet altijd gedaan zoals bij dit wonder, waarbij Hij daadwerkelijk brood neemt en van één brood misschien wel duizenden broden maakt. Maar Jezus voorziet op elke noodzakelijke manier in de behoeften van Zijn volk, en dit wonder laat zien dat werkelijk niets Hem ervan kan weerhouden dat te doen.

5

Het wonder en het brood des levens

Dit verhaal bevat nog andere lessen, en daar wil ik het over hebben. Maar allereerst moet ik iets zeggen over het feit dat mensen die niet werkelijk geloven pogingen doen om de wonderen van Jezus weg te verklaren. Ze nemen gebeurtenissen als deze en proberen het te laten lijken alsof het helemaal geen wonder was. Er zijn mensen die niet in wonderen geloven, maar wel geloven dat deze verhalen over Jezus enige inhoud hebben en een feitelijke grondslag hebben. Ze zeggen: ‘Dit verhaal is echt gebeurd, maar het was niet werkelijk een wonder. Je moet begrijpen dat er niet noodzakelijk staat dat Jezus de broden vermenigvuldigde. Er staat alleen dat Hij ze zegende, ze brak en de broden aan Zijn discipelen gaf, en dat de discipelen ze aan de menigten gaven, en iedereen kreeg te eten.’

Dit lijkt ruimte te laten voor een andere verklaring van hoe dit gebeurde, een verklaring die geen wonder veronderstelt. Wanneer je de parallelle verslagen van dit verhaal in de andere evangeliën leest, maakt de Bijbel heel duidelijk dat de mensen

zich na afloop verwonderden over het wonder dat was verricht. Wanneer je de andere parallelle gedeelten in de andere evangeliën bekijkt, vooral Johannes 6, zegt de Bijbel duidelijk dat Jezus een wonder van vermenigvuldiging verrichtte.

Maar er zijn mensen die zeggen: ‘Wat hier werkelijk gebeurde, was geen wonder, maar het was wel heel ontroerend.’ Ze zeggen dat de meeste mensen in die tijd voedsel bij zich droegen. Ze droegen van die wijde gewaden met loshangende mouwen enzovoort, en ze droegen hun voedsel daadwerkelijk in de extra ruimte in hun mouwen. Die waren bij de pols dichtgebonden, zodat het voedsel er niet uit zou vallen. Dit was in wezen de manier waarop mensen hun voedsel meenamen, maar de meesten merkten het niet op.

Zo redeneren ze: toen de mensen honger begonnen te krijgen, wilden de meesten hun voedsel niet tevoorschijn halen. Ze waren bang dat er niet genoeg zou zijn voor iedereen en dat anderen erom zouden vragen. Daarom hielden ze het verborgen in hun mouwen. Maar toen één jongetje zijn voedsel afstond en het aan Jezus gaf om de mensen te helpen, deed deze daad van vrijgevigheid de harten van de zelfzuchtige en hebzuchtige mensen die voedsel hadden opgeslagen smelten. Dus haalden zij hun voedsel tevoorschijn en begonnen ze het met iedereen te delen. In werkelijkheid was het aanbieden van het voedsel door dit jongetje zo iets als het breken van een dijk, waardoor het voedsel van iedereen die eten bij zich had, begon te stromen en gedeeld werd. Zo leidde de vrijgevigheid van één persoon tot de vrijgevigheid van velen, en het was iets hartverwarmends. Iedereen voelde zich er goed door, iedereen had het naar zijn zin, enzovoort.

Dat is een heel interessante suggestie. Het enige probleem is dat de Bijbel het er niet mee eens is, vooral niet in Johannes 6. Daar staat dat de mensen zich, nadat Jezus dit had gedaan, verwonderden over het wonder dat Hij had verricht. De vermenigvuldiging van de broden is niet het meest opvallende wonder dat Jezus heeft gedaan. Dat Jezus voedsel kon vermenigvuldigen, is niet alleen iets wat we op grond van de vele andere wonderen die Hij deed zouden kunnen aannemen. Hij deed het later ook nog eens. Bij een latere gelegenheid gaf Hij vierduizend mensen te eten.

Dit is zoiets als een kenmerkend wonder, en Hij deed het omdat Hij iets geestelijks zichtbaar maakte: Hij is het brood des levens. Dit wordt hier in het verslag van Mattheüs niet zo naar voren gebracht als in Johannes, want de volgende dag kwamen deze mensen naar Jezus toe en wilden ze dat Hij hun opnieuw te eten gaf. Hij zei dat ze het ware brood moesten eten dat uit de hemel neerdaalt, namelijk Hemzelf, en dat Hij het brood des levens is. Mensen moeten zich niet alleen bezighouden met lichamelijk voedsel, maar ook met geestelijk voedsel dat tot eeuwig leven leidt.

Toen Jezus dit wonder deed en de menigten van brood voorzag, was dat een teken en een symbool van hoe Hij Zichzelf geeft als het geestelijke brood voor alle menigten van de hele wereld. De wonderen van Jezus hadden vaak deze symbolische betekenis, en dat was bij dit wonder beslist het geval. Dat kunnen we weten door eenvoudigweg de parallelle gedeelten in Johannes te bekijken.

Jezus is het voedsel voor de ziel, en wie Jezus niet heeft, heeft het leven niet. Net zoals je lichamelijk niet zult overleven als je geen lichamelijk voedsel eet, zul je geen geestelijk leven hebben als je Jezus Christus niet aanneemt zoals Zijn Vader Hem heeft gezonden: als Heere, als Zaligmaker en als Koning. Dat is de boodschap die Jezus hier werkelijk wilde overbrengen. Wat dit ons verder ook mag vertellen over Gods vermogen om in onze lichamelijke behoeften te voorzien, het is in wezen een les over de geestelijke behoeften van de mens en over hoe Jezus Gods antwoord is op de geestelijke honger van ieder mens.

Om verder te lezen

Alle bijbelteksten die in deze lezing aan bod komen, in de volgorde waarin ze gebruikt zijn.

- Mattheüs 14:13-21
- Lukas 13:32-33
- Mattheüs 14:16
- Mattheüs 14:18
- Johannes 6:7
- Mattheüs 14:19

Lezing © Steve Gregg / The Narrow Path. Nederlandse vertaling © 2026 Vers voor Vers. De bijbeltekst in deze uitgave is ontleend aan de Bijbel in de Herziene Statenvertaling, © 2010/2016 Stichting HSV.